

● FRASCATI ●

Makers van Frascati Producties aan het woord over hun werk, hun leven en hun inspiratie. Deze keer regisseur: Davy Pieters (1989). Van di 4 t/m za 8 december staat de voorstelling An Elephant in Frascati WG.

In 2011 ontving je de Henriëtte Hustinxprijs voor excellent talent. De jury prees jouw 'authentieke interesse'.

Ik had inderdaad lak aan docenten die zeiden wat ik moest doen. Tijdens mijn opleiding aan de toneelacademie heb ik vooral veel geëxperimenteerd, verschillende vormen uitgediept en grootse locaties onderzocht. Dat maakt regisseren zo mooi: Je zet de wereld naar je hand en creëert een nieuwe plek waar eigen regels gelden. Alles kan en mag. Daar verwijst de titel van deze voorstelling ook naar: als je wilt zet je gewoon een olifant op het toneel.

Ik was behoorlijk eigenwijs toen ik aan de opleiding begon, wist alles beter. Gaandeweg ben ik meer naar andere makers gaan kijken en bieden verhalen en ervaringen uit de wereld om mij heen een uitgangspunt. Een voorstelling moet uiteindelijk gaan over de mensen die ernaar kijken.

Gaat *An Elephant* ook over ons?

Laatst zei iemand tegen me: 'Ik ging naar de kroeg en gedroeg me zoals het beeld dat ik van mezelf op internet presenteer.' We zijn tegenwoordig in staat om ons leven vorm te geven. Je bent regisseur van je eigen verhaal, je kunt alles en iedereen zijn. Die fictionalisering van de realiteit is heel bevrijdend. Tegelijkertijd worden we voortdurend gestuurd door externe prikkels en beelden die ons vertellen hoe we moeten zijn en wat we moeten voelen. Dat we ons daarvan bewust zijn, maar er toch in meegaan, is treurig en menselijk ineen.

Wat gebeurt er wanneer we ons verliezen in de ficties die we zelf creëren?

In die verzonnen wereld gedragen we ons conform de wetten die daar gelden, maar we vergeten onze verantwoordelijkheid in de realiteit. Ik denk bijvoorbeeld aan de rellende jongeren in Haren. In de opgehitste sfeer van dat moment leek het gooien van stenen waarschijnlijk het juiste om te doen. Achteraf, thuis op de bank, terug in de realiteit, dachten ze daar waarschijnlijk anders over.

We lijken steeds meer het gevoel te hebben dat we in een film leven. Toen ik in Japan iets moois meemaakte, iets idyllisch, dacht ik al gauw: 'het is net een film.' Maar als je een steen door een ruit gooit kun je ook denken: 't is net een film'. Je gaat een grens over, maar die ervaar je niet zo. Het fictionaliseren van de werkelijkheid geeft ons een 'übeervrijheidsgevoel': alles kan, want het is toch maar nep.'

De wachtruimte in *An Elephant* werd eerst gebruikt als filmset. Waarom wilde je dit décor?

In een filmdecor wordt de realiteit in het extreme nagebootst. Het is zo 'echt' gemaakt dat het juist heel nep wordt. En toch geloof je direct dat je in een wachtruimte bent. In *An Elephant* spelen we met dat principe: het publiek laat zich meevoeren in een vooropgezette fictie, maar is zich er tegelijkertijd wel degelijk van bewust hoe die creatie tot stand komt. In film zie je dat ook. Horrors zijn bijvoorbeeld altijd opgebouwd uit dezelfde elementen, je kunt ze er zo uitpikken. We herkennen

de trucs en spannende deuntjes, de stereotypen en clichés, waarom worden we dan toch nog bang of verdrietig?

De gevoelens die zo'n fictie – hoe doorzichtig soms ook – oproept zijn echt. In Japan verbleef ik een paar dagen bij een boerengezin. Terwijl ik bezig was op het land en kool uit de grond trok, hoorde ik opeens een *soapy* muziekje. Dat zette alles in een ander perspectief: het harde werken had plots iets romantisch. Omdat we voortdurend worden beïnvloed, moet je je steeds weer afvragen: waar is mijn gevoel nu op gebaseerd?

Eén van mijn voorbeelden, filmregisseur David Lynch, speelt met die verwarring. In zijn associatieve werk lopen droom en realiteit door elkaar. De kijker probeert te ontdekken wat er gebeurt, maar telkens wanneer je het denkt te begrijpen, telkens wanneer je even houvast hebt, schopt Lynch het weer door de war. Voor mij geldt ook: als het publiek grip verliest, is dat een goed teken.

November 2012

© Simone van Saarloos